

O perníkové chaloupce

Byl jednou jeden dřevorubec, který bydlel se svými dvěma dětmi, Jeníčkem a Mařenkou, na kraji velikého lesa. Jeníček byl chytrý klučina, Mařenka zase milá holčička, co se o všechno ráda starala. Jednoho dne řekl tatínek dětem:

„Děti moje, dnes musím daleko do lesa pro dříví. Půjdete se mnou? Budete mi pomáhat!“

Děti hned nadšeně přikývly. Vzali si kousek chleba na cestu a vydali se společně do lesa. Sluníčko svítilo mezi větvemi a ptáčci zpívali tak krásně, že se dětem šlo úplně samo. Když došli na velikou mýtinu, tatínek řekl:

„Tady chvíli zůstaňte a hrajte si. Já se zatím dojdu podívat na dříví nedaleko.“

Jeníček s Mařenkou si začali stavět domeček z šišek a mechu, a jak si tak hráli, ani si nevšimli, že čas utekl jako voda. Když zvedli hlavy, tatínka nikde.

„Tatínkuuuuu, kde jsi???“ volali obě děti. „Neboj se, Mařenko,“ uklidňoval ji Jeníček. „Najdeme ho. Třeba šel támhle tím směrem.“

Šli, volali, hledali, ale začalo se stmívat. Už byli unavení a nevěděli, kudy kam. Vtom Jeníček dostal nápad:

„Mařenko, vylezu na ten vysoký strom a podívám se, jestli něco neuvídím.“

A tak Jeníček vyšplhal vysoko, až nad koruny stromů. Když se rozhlédl, z dálky uviděl malé světýlko, které blikalo mezi stromy.

„Mařenko, tamhle něco svítí!“ zavolal dolů. „Půjdeme za tím světlem, třeba tam najdeme pomoc.“

Když došli blíž, uviděli něco neuvěřitelného – mezi stromy stála chaloupka celá z perníku, bonbonů a barevných polev. Dokonce i plot byl z čokolády!

„To musí být kouzlo!“ zašeptal Jeníček. „Pojďme blíž!“

Když došli k chaloupce, Jeníček nevydržel a ulomil kousek perníku z okenního rámu. Mařenka ho chtěla napomenout, ale než stihla něco říct, ozval se hluboký hlas:

„Kdo mi to tu loupe perníček?“

Dveře se rozlétly a na prahu stála stará bába s křivým nosem. „Jen pojd'te dál, miláčkové,“ usmála se, až se jí zablýskalo v očích. „Vypadáte unaveně. Dám vám něco dobrého k jídlu a pěkně si odpočinete.“

Jeníček a Mařenka nevěděli, co si myslet, ale hlad byl silnější než strach. Vešli tedy do chaloupky, kde na stole stály ty největší dobroty, jaké kdy viděli. Nakrmila je, uložila na měkké postýlky, a když usnuli, začala kout svůj zlý plán.

To totiž nebyla obyčejná babička – to byla zlá čarodějnice, která žila v lese! „Jeníčka zavřu do klece a pěkně ho vykrmím,“ mumlala si. „A Mařenka mi bude uklízet chalupu. Až bude Jeníček dost tlustý, upeču ho v peci!“

Ráno už Jeníček seděl zamčený v kleci a Mařenka musela čarodějnici poslouchat. Naše Mařenka byla nejen hodná, ale taky moc chytrá. Každý den, když chtěla čarodějnici zjistit, jestli je Jeníček už dost tlustý, podstrčila jí místo prstu suchou větvičku. „Pořád je hubený!“ vrčela čarodějnici. „Jak dlouho to ještě potrvá?“

Jednoho dne ale ztratila trpělivost.

„Dost! Mařenko, rozdělej oheň v peci! Dnes si upeču Jeníčka, at' už je jakýkoliv!“ přikázala zlá babizna.

Když byla pec rozžhavená řekla čarodějnici: „Jeníčku, sedni na tuhle lopatu a já tě hodím do pece.“

„Já nevím, jak se to dělá,“ řekl. „Ukážete mi to?“

Čarodějnice se naštvála: „Tak se dívej! Tahle nasedneš...“ A jak nasedala, Jeníček s Mařenkou ji strčili dovnitř a zavřeli dvířka.

„Jeníčku, už je po všem!“ vykřikla. Společně rychle utekli z chaloupky a hned za pár chvil našli tatínka. Ten je objal, slzy mu tekly po tvářích, a přísahal, že už je nikdy nenechá samotné.